

DHOMA E POSAÇME E SPECIAL CHAMBER OF THE SPECIJALNA KOMORA
GJYKATËS SUPREME TË SUPREME COURT OF VRHOVNOG SUDA KOSOVA
KOSOVËS, PËR ÇËSHTJE QË KOSOVOON ZA PITANJA KOJA SE
LIDHEN ME AGJENSINË PRIVATIZATION AGENCY ODOSE NA KOSOVSKU
KOSOVARE TË PRIVATIZIMIT OF KOSOVO RELATED AGENCIJU ZA
MATTERS PRIVATIZACIJU

AC-I-14-0169- A0001

Po pravnoj stvari žalioca

„T “ d.d iz Srbije, zastupljeno advokatima: D. K,D.N, M.II, S.M I D.N, iz advokatske kancelarije „K & N “, iz Beograda ,

Tužilac/Žalilac

Protiv:

Kosovska agencija za privatizaciju (KAP), ul. „Ilir Konuševci“ br. 8, 10000 Priština.

Tužena

Žalbeno veće, Specijalne komore Vrhovnog suda Kosova, za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (SKVSK), u sastavu: Mr. sc. Sahit Sylejmani, predsedavajući sudija, Witold Jakimko , Ondrej Pridal, Sabri Halili i Ilmi Bajrami, sudije, na žalbu tužioca, podnetu protiv Presude SCC-05-0113, od 02.04. 2015, izdaje,

P R E S U D U

1. **Žalba se odbija kao neosnovana.**
2. **Potvrđuje se Presuda SCC-05-0113 od 15. aprila 2014.godine, Specijalnog veća SKVSK.**
3. **Obavezuje se tužilac da uplati 100,00 €, na ime sudske takse.**

Proceduralne i činjenične okolnosti:

Dana 11.aprila 2005.godine, tužilac „S “ d.d podnelo je tužbu, protiv tužene KAP. Po tužbi kompanija „S “ , je jedini vlasnik „F-S “ d.d , koja je prodana od strane Kosovske agencije poverenja, kao društveno preduzeće, dana 16.septembra 2004.godine. Da bi dokazao ovu tvrdnju, tužilac prezentirao jednu Odluku, izdatu 28.oktobra 1992.godine od strane Privremenog upravnog organa DP „F “ – Fabrika zidnih tapeta, da se ujedini sa „S-om kao deoničarsko društvo, koja uglavnom je imala privatni kapital.

Dana 04.novembra 1992.godine , od strane Privremenog upravnog organa DP „F “ F.z. t , da se pripoj (integriše) sa „S “ d.d koja u glavnom je imala privatni kapital. Dana 04.novembar 1992.godine, Privredni sud u Novom Sadu je registrirao kompaniju koja je nadživela ujedinenju i dotično svi aseti i obaveze fabrike zidnih tapeta su transferirane u

„S“ . Pored toga, Upravni organ „Sintelona“, odlučio da inkorporira jedno novo preduzeće na Kosovu , što znači „F-S“, društvo sa ograničenom odgovornošću. Dana 02.decembra 1992.godine Novo preduzeće d.o.o je registrovano u Prevrednom sudu u Prištini i „S“ d.d kao jedini osnivač.

Ova zakonska situacija, je nastavila da postoji do dolaska međunarodnih snaga na Kosovu. Onda novoformirana Kosovska agencija poverenja, nakon studiranja statusa „F-S“ d.o.o, odlučilo da ne zanemari kompaniju koja je ujedinjena i da tretira istu kao Društveno preduzeće , što je došlo do privatizacije , za ukupnu sumu od 3.331.250 € .

Zahtev tužioca je da mu se isplati iznos od 3.331.250,00 € sa kamatom, od 16.septembra 2004.godine do konačne isplate. Pored toga, tužilac , isto tako tražio da mu se daje iznos od 250.000,00 € za nadoknadu gubitka profita , kao rezultat nezakonitog tretiranja od strane KPA.

Dana 26.oktobra 2005.godine, KPA podnela u Specijalnu komoru, Vrhovnog suda Kosova , svoju odbranu protiv tužbe. KAP, traži od strane suda, da se nalaže tužiocu da dostavi više dokaze za podržavanje tužbe. Pored ostalog KPA je tražila da se dokaže dali deoničari su prihvatili sadašnju tužbu, ili su se posavetovali za preduzetu radnju od strane menadžmenta , da tužilac je smatrao delatnosti njenih podčinjenih „F“ kao i to dali je platio njene deoničare , da tužilac je učinio neku investiciju za njemu podčinjenu „F“ i traži dokaze kako je obračunat finansijski gubitak , koj tvrdi tužilac.

U nastavku odbrane KPA, ističe da ovo spajanje (integracija), nije zasnovano po Saveznom Zakonu o preduzećima (usvojen 1988.godine i objavljen u službenom listu br. 77/88, kasnije izmenjen 1989.godine i objavljen u Sl. Listu u 1990), što može da znači primenljiv zakon . Zbog razloga da važne odredbe ovoga zakona nisu se primenile u toku spajanja (integrisanja).

Tužena tvrdi, da osnov za ovo spajanje (Integrisanje)se nalazi u Privremenim merama, za odbranu prava samomenađiranja i društvene odbrane „Fazite“, koje su usvojene od strane Skupštine Srbije 06.novembra 1990. Što više, tužena tvrdi da ovaj zadnji zakon ne podrazumeva primenljivog zakona , po Pravilniku UNMIK-a 1999/24, prvo što ne ispunjava prazninu zakonodavstva u okviru člana 1.2 Pravilnika UNMIK-a 1999/24. KPA pretendira isto tako da član 1.2 Pravilnika UNMIK-a, predstavlja jednu pretpostavku , da prošli zakoni od 22. marta 1989.godine, normalno da nisu primenljivi i da teret dokazivanja ostaje tužiocu , da jedan zakon nakon 22.marta 1989.godine , nije bio diskriminisran.

Na saslušanje održanoj dana 20.juna 2013.godine , sudsko telo je pozvalo u svojstvu tužene, Koaovsku agenciju za privatizaciju (KAP) kao ex lege, naslednica bivše Kosovske poverilačke agencije (KPA) u istom saslušanju, tužilac je objasnio da kompanija-tužilac (Sintelon) je spojena sa kompanijom „T“ d.o.o iz Bačke Palanke i kao rezultat toga tužilac trebalo je da se smatra kao „T“ d.o.o iz Bačke Palanke.

Obe strane, po ovome predmetu (tužilac i tužena) su tvrdili da ostaju pri tužbi, odnosno tužena ostaje pri podnetoj odbrani na tužbi KAP-u dana 26.oktobra 2005.godine.

Na saslušanju, održanoj dana 22.januara 2014.godine, glavno pitanje je bilo prihvatljivost i povezanost prošlog svedočenja . Nakon saslušanja, Veće je odlučilo da prihvatljivost i povezanost pismenih dokaza biće rešeno povodom odlučivanja po meritumu.

Poslednja sednica saslušanja, za ovaj predmet je bila odžana 13.marta 2014.godine. Oba dve strane su se izjasnili , da nemaju nove predloge niti druge dokaze. Sud je odlučio da okonča dokazni postupak , za ovaj predmet i dao je reč strankama za konačne izjave.

Važno je da se podvuče da obe strane su podržali svoja ranije stavove.

Pošto obe strane su tražile sudske troškove , predsedavajući sudija dao im je rok od 5 dana da vrše specifikaciju iznosa troškova koje traže.

Dana 14.marta 2014.godine (u okviru roka) , KAP je odgovorila na sudski Nalog i tražila je troškove u iznosu od 992,00€ (devetstidevetdeseti dva).

Dana 25.marta 2014.godine (neblagovremeno), predstavnik tužilaca, odgovorio na sudski Nalog i tražio sudske troškove u ukupnom iznosu od 25,558 € (dvadeseti pet hiljade i petstopedeset i pet €).

Dana 15.aprila 2014.godine, Specijalno veće je usvojilo Presudu SCC-05-0113, kojom podneta tužba za nadoknadu otuđivanju vlasništva u iznosu od 3.331.250 € i gubitka profita iznos od 250.000 €, odbacuje se u potpunosti kao neosnovana.

Tužilac treba da plati Kosovskoj agenciji za privatizaciju (KAP) iznos od 992,00€ za proceduralne troškove. Obrazloženjem ove Presude, Specijalno veće , je istaklo da glavni deo ovog sudskog pitanja , stoj u nalazu Suda u vezi sa dve glavna pitanja:

1. Koji zakoni su bili primenljivi povodom spojenja (integracije) 1992.godine i dali su primenjivani onako kako treba ?
2. Dali postoji činjenica da na ime „Fazite“, Odluka za spajanje je izdata od strane takozvanog Unutrašnjeg organa, dovoljna da bi smatrali transformaciju kao diskriminativnu?

Po tužiocu, zakon o kompanijama će da se primeni sam u 1988.godini i sporno spajanje (ujedinjenje) je zasnovano na član 187-a. Po tuženoj sveukupnost zakona o privatizaciji koje su usvojene u 1980 –tih godine , koje su poznati javno kao „Zakoni Markovića“ (po poslednjem premijeru SFRJ A.M), trebalo je da se primenjuju. Zato spajanje (ujedinjenje) na samo jedan od njih, nema efekata.

Što se tiče drugo pitanje, tužilac podneo mišljenje da i ako nametanje od strane Privremenog organa DP „F „ je zasnovano na diskriminatorskim zakonima, ovo kao posebno nije dovoljno da bi smatrali ujedinjenje (spajanje) diskriminirajućim. Ono što je važno, po tužiocu je način kako je vršena transformacija (u ovom slučaju ujedinjenje). Činjenica da većina radnika „F-S “ d.o.o kojima su date akcije (deonice) fraj , koje su bile albanskog porekla, pokazuje da postupak je odvijen na nediskriminalni način , potvrđuje tužilac.

Po oceni suda, u prvo stepenoj , dok privatizacija imovine o kojoj se radi je vršeno 2004.godine , primenjivaće se Pravilnik UNMIK-a 2002/12. Po onom Pravilniku, član 5.4 svaka integracija koja se desila posle 22.marta 1989.godine, je važeća samo ako je zasnovana na primenljive zakone i da je izvršena na nediskriminisan način. Navedena integracija 1992.godine i ispunjava oba dve kriterije. Integracija je bila tipa „preuzimanje na sebe“. DP „F „ je bila obsorbovana potpuno od strane „S “ i bila je izgubila svoj zakonski identitet . Kapital u društvenoj svojini „F „ je postao deo kapitala u glavnom privatne svojine kompanije koja je absorbirala. S toga integracija od 1992.godine je bila klasičan primer

privatizacije . Jedan deo kapitala je transformiran , da bi postao deo uglavnom privatne kompanije. Dotično, odgovarajući zakoni privatizacije, bi se primenjivali.

Sud je našao, da u vreme integracije, Zakon o prometu i prodaji društvenog kapitala (ZPPDK) od 1990.godine , pružio je pravila po pitanju privatizacije. U stvari ovaj zakon i u prvoj verziji od 1989.godine , je bio usvojen nakon predviđenog roka, Pravilnikom UNMIK-a 1989/24 (22.marta1989.). pored toga ovaj zakon koj je bio kao regulativa o privatizaciji , nije bio diskriminisan, zato treba da se primenjuje u skladu sa članom 1.2 Pravilnika UNMIK-a 1999/24. Po članu 2 (1) ZPPDK, jedno preduzeće može da se prodaje u potpunosti ili delimično i fondovi koji su postignuti od iste, pripadaju Fondu za razvoj- jedan poseban organ ostvaren od svake članice SFRJ. Ugovor o prodaji /privatizaciji kapitala u društvenoj svojini , će da se zaključi od strane Fonda za razvoj kako je članom 2-b istaknuto. U skladu sa članom 4, istoga zakona , posebne agencije bi pružile ocenjivanja nad vrednošću društvenog kapitala za prodaju. Integracija između „S “ d.o.o i DP „F “ imalo je efekat prodaje za jedno društveno preduzeće i pravila za privatizaciju bi se primenjivale. Inače „S “ d.o.o praktično je dobijalo ovo DP „F “ fraj (bezplatno). Činjenica da kasnije menadžment kompanije dao je deonice fraj , radnicima „F „ nije važna . Radnici nisu bili vlasnici kapitala u društvenoj svojini. Vreme koju je kompanija nadživela integraciji u početku , imalo je zakonske nedostatke. Kasnija inkorporacija d.o.o „F-S “ , kao i sve promene u status i registraciji kompanije „S “ , nisu imali efekat u kapital u društvenoj svojini o kojoj se radi. Za ceo period , od njenog osnivanja do privatizacije 2004.godine, „F “ F. z. t , trebalo je da se smatra kao društveno preduzeće.

Kad se radi o diskriminaciji u toku integracije, Sud smatra da u ovom slučaju nije važno. Odlučujući o integraciji , bez da se poštuje redovna procedura za privatizaciju, Privremeni organ , koj je određen u ovo DP „F “ , izdao jednu nezakonitu Odluku i nije važno dali ova Odluka je izvršena na nediskriminisan način.

S toga tužba za nadoknadu izgubljenja vlasništva i gubitka profita , odbiju se kao neosnovana.

Dana 19.maja 2014.godine, podneo je žalbu „T “ d.d iz Bačke Palanke-Srbija , protiv Presude Specijalnog veća SCC-05-0113 od 15.aprila 2014.godine, zbog razloga kako se ističe, kršenja procedure, pogrešnog utvrđivanja činjeničnog stanja i pogrešne interpretacije zakona.

Na početku, žalilac prigovara ocenjivanju Specijalnog veća , koje je konstatovalo da spojenje-integrisanje „F “ i „S “ koja je vršena 1992.godine, predstavljalo je klasičan primer privatizacije .Imajući u obzir da je vršen prelaz društvenog kapitala . Tako da ono postaje uglavnom privatna kompanija. Zbog ovog razloga su primenjivani zakoni o privatizaciji . Pre svega Zakon o prometu i raspolaganju društvenim kapitalom (ZPRDK). Veće je utvrdilo da i ako ZPRDK je usvojen nakon 22.marta 1989.godine, isti nije diskriminisan i treba da se primenjuje u skladu sa članom 1.2 Pravilnika UNMIK-a br. 1999/24. Veće je konstatovalo da odlukom o pripojenju (integraciji) , bez da se poštuju procedure za privatizaciju , koje Privremeni organ je nametao DP „F “ , doneta je nelegalna Odluka i nije važno kako je donošena ta Odluka.

Po žalioaca, u predmetnoj transakciji je primenjen Zakon o preduzećima (sl. List SFRJ br. 77/88, 40/89). Zakon je važeći , zajedno sa delom 1.1 Pravilnika UNMIK-a br. 1999/24,

imajući u vidu da je stupio na snagu 01.01.1989.godine, što znači pre 22.marta 1989.godine. Član 187, stav 1 Zakona o preduzećima, predviđa da odluke o statusnoj promeni preduzeća (razdvajanje ili integracija), donosi Administrativni organ preduzeća. Članom br. 187a, stav 3, predviđa da uzajamni odnosi preduzeća, koji su protekla od statusne promene, regulisaće se ugovorom. Zbog ovog razloga, menadžment preduzeća „F“ –Privremeni organ je odlučilo za pripojenje-integraciju DP „F“ sa preduzećem „S“, dana 28.oktobra 1992.godine. U skladu sa ovim, vidi se da je primenjen postupak koj je predviđen članom 187a, stavom 1, Zakona o preduzećima. Osim toga, preduzeća „F“ i „S“ dana 28.oktobra 1992.godine su potpisali Protokol, kojim su regulisali međusobne odnose, u skladu sa članom 187a, stav 3 Zakona o preduzećima.

Član 27 Zakona o preduzećima, predviđa da navedena preduzeća, stavom 1 do 4 ovoga člana (preduzeća u društvenoj svojini, preduzeća zadruga, preduzeća sa mešovitom vlasništvu, kao i preduzeća u privatnoj svojini), imaju isti status, ali i prava i obaveze na tržištu. Imajući u obzir ovu odredbu, jano je da preduzeća u društvenoj svojini, isto tako su imale pravo i obaveze u postupku integracije sa preduzećima u privatnoj svojini, u skladu sa članom 187a Zakona o preduzećima. Ne postoji ni jedna odredba kojom bi se sprečila navedena integracija ističe žalilac. Po njemu, obrazloženje Presude prvostepenog Veća je pogrešno, imajući u obzir da društveni kapital „F“, postaje deo preduzeća u privatnoj svojini. Postojećom transakcijom treba da se primeni ZPRDK. U ono vreme su bili na snazi, odnosno su bili važni ZPRDK i Zakon o preduzećima i nije bilo odredaba koja bi obavezala „Fazitu“ i „S“ da primeni ZPRDK u mesto zakona o preduzećima. „F“ i „S“ su izabrali da primenjuju Zakon o preduzećima, zbog razloga da je ovo bilo u zajedničkom interesu ovih preduzeća. Imajući u vidu da ovaj je bio najefikasniji način da se počinje sa zajedničkom poslovanju. Pored toga, zakonitost ovih transakcija, isto tako se potvrđuje i činjenicom da ta transakcija (integracija i razdvajanje) su bile registrovane kod nadležnog organa vlasti, znači u Privredni sud u Prištini i u Privredni sud u Novom Sadu.

Isto tako treba da se ima u obzir da Pravilnik 2002/12 predviđa da pripajanje-ujedinjenje, može da se vrši u slučajeveima kad su u pitanju preduzeća u društvenoj svojini, na način kako je opisano članom 5.4 ovoga Pravilnika. Član 5.4 predviđa kao što sledi:

„Registracija i integracija preduzeća u javnom ili društvenom vlasništvu, nakon 22.marta 1989.godine, imaće uticaja na status onog preduzeća kao javno preduzeće ili preduzeće u društvenoj svojini, samo ako ta registracija ili integracija je bila obavljena na osnovu zakona na snazi i ako je primenjen na nediskriminiran način.“

Bez obzira na gore rečeno, na bilo koj osnov da je baziran za predmetnu transakciju, bilo da je bio i Zakon o preduzećima ili ZPRDK, transakcija je bila dozvoljena po zakonu na snazi. Integracija i razdvajanje preduzeća u društvenoj svojini, dozvoljena je po Zakonu o preduzećima ili ZPRDK. Transakcija je bila dozvoljena po zakonu na snazi. Integracija i dezintegracija -razdvajanje preduzeća u društvenoj svojini, dozvoljena je po Zakonu o preduzećima (koj važi u skladu sa Pravilnikom UNMIK-a br. 1999/12, imajući u obzir da je usvojen 22.marta 1989.godine. Isto tako transakcija društvenog kapitala u privatni kapital, dozvoljena je u skladu sa ZPRDK (koj je na snazi, imajući u vidu da nije diskriminatorski. U skladu sa članom 1.2 Pravilnika UNMIK-a 1999/12 osnov određene transakcije je taj koj je važeći za primenu člana 5.4 Pravilnika UNMIK-a 2002/12, ne koraci koji je trebalo da se preduzmu u toku postupka implementacije ove transakcije. Uzeći u obzir sve gore navedeno integracija i razdvajanje „F“ bila je zasnovana na važećem zakonu. S toga prvi

uslov, po članu 5.4 Pravilnika UNMIK-a 2002/12 je bio ispunjen. Drugi uslov da transakcija je implementovana na nediskriminajući način , isto tako je bio ispunjen, kao što će da se objasni stavom koj sledi.

Na saslušanju održanoj dana 22.januara 2014.godine , tužena je potvrdila da jedina stvar koja je sporna između stranaka je pitanje, u slučaju da privremene mere dali su bile diskriminatorne ili ne. Tužena ne spominje način nediskriminacijski način integracije kao sporan. Ovo je dovoljno da sud , konstatuje da je ispunjen drugi uslov člana 5.4 Pravilnika UNMIK-a 2002/12. Ovo, po žalocu potvrđuje se pre svega činjenicom da u toku procesa nije bilo udaljenih radnika sa posla albanske nacionalnosti. U ovom smislu treba istaći da tužilac je obezbedio dokaze u odnosu sa udaljavanjem radnika , što je bio slučaj pre integracije „F “. Pored toga, razrešenje g. S.S , koja se desila u decembar 1990.godine , dok udaljenje g. R. Z, oktobra 1991.godine . Integracija „F“ je bila u oktobru 1992.godine. Ova udaljavanja sa posla ne mogu da budu smetnja za integraciju i ne potvrđuju navoda tužene da se radi o diskriminaciji integracija „F “. Tužena nije pružila nijedan dokaz da je bilo udaljavanja nakon integracije (zato što nije bilo udaljavanja radnika sa posla).

U vezi sa SDR, kojim tužena je pokušala da pokaže da nakon integracije „F “ je bilo diskriminatorne radnje. Tužilac konstatuje da SDR sadrži greške. Na primer član 2.4 SDR , pogrešno je istaknuto da , šef pravne službe, je udaljen zbog političkih razloga 1993.godine. Što više gospođa Sofa Gjonbalaj , šefica pravne jedinice , je nastavila da radi u „F “ do 1999.godine. U tačku B 8.2, ističe se da registracija društva kao „F –S,, je argument koj Srbija smatra kompaniju kao društvenu, dok priloženi izvod , od strane sudskog registra pokazuje da je kompanija u privatnom vlasništvu. Veoma je jasno da cilj SDR je bio ne da pokaže način na koj je izvršena integracija „F “ , nego da tuženoj pruža osnov da poništi integraciju i onda „F “ da se prodaje, tobože da integracije nikada nije se desila.

Žalilac ponavlja i citira član 5.4 Pravilnika UNMIK-a br 2002/12 kojim se reguliše: „ ponovna registracija ili pripojenje društvenog ili javnog preduzeća , posle 22.marta 1989.godine , utiče na njen status , kao društveno preduzeće ili javno preduzeće, samo u koliko ova ponovna registracija ili pripajanje (integrisanje) je osnovano na Zakon koj je na snazi i vršena na nediskriminatorski način . činjenica da Privremeni organ je upravljao „F “ u vreme spajanja (integracije) sa „S “ , ne može da se smatra diskriminacijom sam po sebi, zbog razloga kao što sledi:

- i. Većina zaposlenih još uvek su bili albanskog nacionaliteta,
- ii. Ni jedan od zaposlenih albanaca nije udaljen sa posla ,
- iii. Zaposleni albanci su imali isti status kao i pre integracije. Dobili su deonice bezplatno u „S “ , stvar koja nije sporna između stranaka.

Iz svih ovih činjenica i dokaza, žalilac predlaže da Žalbena veće, u potpunosti izmeni ožalbenu Presudu SCC-05-0113 od 16.aprila 2014.godine, da se prizna zahtev tužilaca i da se obavezuje tužena da tužiocu isplati iznos od 3.331.250 € za troškove postupka ili da poništi u potpunosti ožalbenu Presudu.

Dana 29.maja 2014.godine, KAP je podnela odgovor na ovu žalbu, kojem izmađu ostalog se kaže da KAP u potpunosti odbija žalbu , smatrajući je kao neosnovanu na zakon. Predstavnici žalilaca , samo su ponovi svoje neosnovane izjave koje su ranije podneli u

toku postupka. Nisu dokazali da nije bilo neko kršenje koja se tvrdi. Zbog ovog razloga , KAP podržava ožalbenu Presudu i smatra istu kao pravednu i zakonitu.

KAP predlaže da se odbija žalba tužilaca i da se potvrđuje ožalbena Presuda .

Pravno obrazloženje:

Žalba je neosnovana.

Na osnovu člana 64.1 aneksa Zakona br. 04/L-033 za Specijalnu komoru Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: aneks), žalbeno veće odlučilo da ne održi saslušavanje po ovom postupku. Žalbeno veće nakon što pažljivo razmotrilo sve tvrdnje žalbom, ožalbenu Presudu i sve podnete dokaze u spise predmeta , došlo je do zaključka da žalba je neosnovana.

Žalbene tvrdnje i nalazi Žalbenog veća:

Žalilac je sporio Preszdu Specijalnog veća, po svim tačkama obrazloženja iste.

Žalilac parafrazira član 27 Zakona o preduzećima , po njemu, predviđa da navedena preduzeća stavom 1 i 4 , ovoga člana (preduzeća u društvenoj svojini, preduzeća zadruge, preduzeća u mešovitoj svojini kao i preduzeća u privatnoj svojini) imaju isti status , ali i prava i obaveze na tržištu. Po žaliocu , imajući u obzir ovu odredbu , jasno je da preduzeća u društvenoj svojini , isto tako su imala pravo i obavezu u postupku ujedinjenja sa preduzećem u privatnoj svojini, u skladu sa članom 187a, Zakona o preduzećima. i ne postoji ni jedna odredba, kojom bi se zabranila navedena integracija (pripajanje), ističe žalilac

Bazirajući se na ovim tvrdnjama žalilaca, Žalbeno veće je konstatovalo da stav 1 i 4 , člana 27, Zakona o preduzećima na koj se poziva žalilac, predviđa definitivno da za odluku o pripajanju (integraciji) jednog preduzeća sa drugom preduzećem , je obavezna saglasnost Radničkog saveta preduzeća. Od predstavljenih činjenica , u spisima predmeta, proizilazi da ovu Odluku preko protokola potpisanu od strane Privremenog organa „F “, instalirano od strane Srbije i jednog predstavnika „S “ d.d , je usvojeno bez ni jednog predstavnika albanske pripadnosti. Sa ovim je dozvoljena integracija (pripajanje) DP „F “ sa „S “ iz Bačke Palanke – Srbija. Ovom prilikom je donošena jedna nelegalna odluka , zbog razloga da je donošena od strane Privremenog organa , bez saglasnosti Radničkog saveta, koj predstavlja interes i volju radnika.

Žalbeno veće isto tako je našlo da u skladu sa članom 14, Zakona o preduzećima (sl. List br. 77,31.decembra 1989.godine „za organizaciju osnovne organizacije udruženog rada, odlučuju radnici u skladu sa Statutom preduzeća „. U međuvremeno Statut ovog DP , ovo pitanje je regulisao članom 13, gde se ističe da „radnici mogu da vrše izmene u organizaciji preduzeća, tako da može de se ujedini, da se pripoj nekom drugom preduzeću ili da se deli na dve i više preduzeća . U vezi sa izmenama i organizaciji preduzeća, radnici odlučuju većinom glasova sveukupnog broja radnika preko referenduma“.

Iz gore citiranog , jasno je da u konkretnom slučaju, promene u preduzeću, su vršene u potpunosti sa članom 13 Statuta preduzeća.

Po žaliocu, član 187, stav 1 Zakona o preduzećima, predviđa da odluku o statusnoj promeni preduzeća (podela ili spajanje), donosi Upravni organ preduzeća. Žalilac isto tako citira član 187a, stav 3, Zakona o preduzećima, koj predviđa da uzajamni odnosi, preduzeća koja su proistakla iz statutarne promene, će da se regulišu ugovorom.

Žalbeno veće je našlo da član 187, Zakona o preduzećima, od 29. decembra 1988. godine na koj se poziva žalilac, izmenama i dopunama ovog Zakona, dana 08. avgusta 1990. godine, ovaj član (187) je brisan dodajući člana 187a, koj govori o statusnim promenama. Ova izmena bazičnog zakona, na osnovu kojeg je donošena Odluka, se desila posle predviđenog perioda članom 1.1 i 2 Pravilnika UNMIK-a br. 1999/24. zato što izmena ovoga zakona se desila dana 08. avgusta 1990. godine.

Zbog ovih razloga i ove žalbene tvrdnje su neosnovane.

Žalbeno veće nalazi da na početku, Odluka je doneta od strane jednog privremenog organa u vreme prinudnih mera u svim preduzećima na Kosovu. To su činjenice poznate javno. Odluke ovoga organa su bile arbitrarne i u suprotnosti sa zakonskim odredbama. Znači da Odluka je doneta od strane jednog nekompetentnog organa, s toga takva Odluka je nezakonita od početka.

S druge strane, što se tiče drugog zakonskog zahteva člana 187a, stav 3, koj predviđa da „recipročni –međusobni odnosi preduzeća koja su proizašla iz statusne izmene, biće regulisani ugovorom“. U ovom slučaju nemamo ni jedan recipročni odnos. Zbog toga što društveni kapital „F“ je poklonjen jednoj privatnoj kompaniji. Ovo je u suprotnosti sa Zakonom o prometu i posedovanju društvenim kapitalom, koj članom 2 govori o prodaji ovog kapitala i za organa koj može da odlučuje o toj prodaji, što znači to je Radnički savet. Na protiv, u konkretnom slučaju radi se o poklanu, ili pretapanju društvenog kapitala DP „F“ kod jednog akcionarsko društvo u Srbiji. Što predstavlja tipičan primer arbitrarnih i nelegalnih odluka.

Žalbeno veće je našlo da u stvari kako je istakao i žalilac, zbog razloga da jedan veliki broj radnika albanaca, bili su ostali na posao, a i dodelene su im deonice. Pored toga problem stoji u činjenici dali je ostao neko od rukovodilaca albanaca DP. Ako se pogleda zapisnik od 28. oktobra 1992. godine, gde je diskutiran postupak ove integracije i za razloge ove transformacije „F“, vidi se da od 6 članova Privremenog organa u ovo preduzeće, ni jedan od njih nije bio albanac.

Ovo potvrđuje drugi momenat, jako važan, da sve procedure transformacije je obavio prinudni organ ili privremeni, koj je instaliran od strane vlasti u Beogradu, bez ni jednog rukovodioca albanca a i bez dozvole Radničkog saveta. I ako jedan broj ovih radnika, još uvek je bilo zaposlen, rukovodioci ovog društvenog preduzeća su bili udaljeni sa posla. Oni su bili zamenjeni prinudnim rukovodstvom. Dok radna snaga koja im je trebala radi nastavka proizvodnje, je ostala i dalje na posao.

Za sve gore navedene razloge, Žalbeno veće konstatuje da ni jedna od žalbenih tvrdnji tužilaca, nisu osnovane. Zato žalba se odbija kao neosnovana.

Dok dotično, potvrđuje se ožalbena Presuda, Specijalnog veća kao pravedna i na zakon zasnovana.

Bazirajući se na gore izneseno i u skladu sa članom 10.10 Zakona o SKVSK, Žalbeno veće odlučilo je kao u dispozitivu eve Presude.

Sudske takse:

Pošto već žalilac je uplatio 100,00 € , na ime sudskih taksi , ne izriče se dodatna taksa.

Odlučeno je u Žalbeno veće SKVSK, dana .02. 04.2015. godine

MR.sc. Sahit Sylejmani, predsedavajući sudija _____